

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 80/2015-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. marca 2015 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti FINANCIAL ERES, s. r. o., Prešovská 40, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Jánom Burocim, Chrapčiakova 7, Spišská Nová Ves, pre namietané porušenie čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 1 Listiny základných práv a slobôd, práv podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 S 245/2013 z 28. mája 2014 a takto

rozhodol:

Sťažnosť obchodnej spoločnosti FINANCIAL ERES, s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. septembra 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti FINANCIAL ERES, s. r. o., Prešovská 40, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práv podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 S 245/2013 z 28. mája 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že je právnu nástupkyňou obchodnej spoločnosti ERES CORP, s. r. o., Prešovská 40, Bratislava (ďalej aj „právny predchodca“), ktorá *„v zmysle projektu rozdelenia vyhotovenom vo forme notárskej zápisnice č. N 272/2013, NCRI 21970/2013 zanikla bez likvidácie... dňa 14. augusta 2013“*. Vzhľadom na to, že právny predchodca bol platiteľom dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), sťažovateľka listom zo 16. augusta 2013 na základe § 4 ods. 6 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“) oznámila príslušnému správcovi dane – Daňovému úradu Bratislava (ďalej len „správca dane“), že ako právna nástupkyňa zaniknutej obchodnej spoločnosti sa stala platiteľom DPH.

Správca dane listom č. 9101302/5/4019726/13/Mol z 3. septembra 2013 sťažovateľke oznámil, že *„sa... nestáva platiteľom dane z pridanej hodnoty zo zákona podľa § 4 ods. 6 zákona o DPH, preto daňový úrad osvedčenie o registrácii pre daň z pridanej hodnoty spoločnosti nevydáva“*.

Sťažovateľka sa domnievala, že *„... daňový úrad nepostupoval v súlade s Daňovým poriadkom (§ 63 ods. 1, 2; § 65 ods. 1, 2; § 67 ods. 6) ak za predpokladu, že podľa neho neboli splnené podmienky na registráciu a nemienil preto žalobcu registrovať pre daň, majúť za to, že sa nestal platiteľom DPH ex lege, nevydal o tom rozhodnutie, ale túto skutočnosť daňovému subjektu oznámil ten listom“*, preto 17. októbra 2013 podala

krajskému súdu návrh, ktorým sa podľa § 250t ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) domáhala uloženia povinnosti orgánu verejnej správy v jej veci konať a rozhodnúť.

Krajský súd napadnutým uznesením návrh sťažovateľky zamietol.

Sťažovateľka v sťažnosti namieta, že:

„Predpokladom pre uplatnenie žaloby proti nečinnosti orgánu verejnej správy je nekonanie bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom. Oznámenie o nevydaní osvedčenia nie je procesným úkonom definovaným daňovým poriadkom ani zákonom č. 222/2004 Z. z. Nejde teda o žiaden právno-aplikačný akt, ktorým by mohol správca dane aplikovať právo a rozhodnúť o podaní daňového subjektu. Daňový poriadok poskytuje správcovi dane široký priestor, ako sa vysporiadať s podaním daňového subjektu - či cez rozhodnutie o zastavení daňového konania, ak neexistuje dôvod pre konanie, alebo vydaním rozhodnutia v merite veci, či už kladného alebo negatívneho.

Vydanie oznámenia je teda jednoznačne potrebné považovať za nekonanie bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom, keďže žiaden právny predpis nepredpokladá, že správny orgán vybaví vec len neformálnym oznámením. Rovnako vydanie oznámenie je nečinnosťou správneho orgánu, keďže ten aj napriek uplynutiu zákonných lehôt v danej veci nevydal rozhodnutie v zmysle zákona. V tomto prípade tak dochádza nie len k porušeniu čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, ktorý vymedzuje základné pole pôsobnosti štátnych orgánov, ale narúša aj právnu istotu fyzických osôb a právnických osôb, ktoré si nemôžu byť isté, či náhodou ich podanie nevybaví správca dane len neformálnym oznámením. Súčasťou záruk právneho štátu je aj napĺňanie legitímnych očakávaní fyzických osôb a právnických osôb, ktorí predpokladajú, že orgán štátnej správy bude aplikovať právo a postupy výlučne len v súlade so zákonom, a nie svojvoľnými procesnými postupmi, ktoré nie sú zákonom upravené.“

Podľa názoru sťažovateľky:

„Ak zákon vyžaduje vydanie kladného rozhodnutia o registrácii za platiteľa dane, je nutné v súlade s materiálnym chápaním právneho štátu a rovnosti pred zákonom vyžadovať, aby takéto rozhodnutie bolo vydané aj v prípade, ak sa žiadosti nevyhoví.“

Krajský súd napadnutým uznesením *„porušil základné právo sťažovateľa domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Keďže správny orgán nevydal žiadne meritórne rozhodnutie vo veci sťažovateľa, bolo povinnosťou súdu v danej veci konštatovať nečinnosť orgánu verejnej správy, nakoľko je v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyžadovať, aby o nároku sťažovateľa bolo rozhodnuté zákonom dovoľeným spôsobom...“*

Nevydaním rozhodnutia v začatom daňovom konaní, ktoré bol povinný správca dane začať, došlo rovnako k porušeniu čl. 12 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy SR, k porušeniu čl. 1 a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd zaručujúcich rovnosť pred zákonom a rovnaké zaobchádzanie pred štátnymi orgánmi.“

Na základe uvedeného sťažovateľka v petite žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že uznesením krajského súdu sp. zn. 2 S 245/2013 z 28. mája 2014 došlo k porušeniu jej základných práv podľa čl. 12 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, práv podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 listiny v spojení s čl. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a aby sťažovateľke priznal finančné zadosťučinenie v sume 1 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka v sťažnosti namietala porušenie čl. 12 ods. 1 ústavy, základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 1 listiny, práv podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 2 S 245/2013 z 28. mája 2014.

Ústavný súd konštatuje, že identickou problematikou sa zaoberal už vo svojich predchádzajúcich uzneseniach (napr. I. ÚS 494/2014, I. ÚS 594/2014, II. ÚS 766/2014, III. ÚS 48/2015 a iné), ktorými sťažnosti iných sťažovateľov (t. j. právnych nástupcov obchodnej spoločnosti ERES CORP, s. r. o., Prešovská 40, Bratislava) odmietol z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti.

Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je ani zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne, ako aj podľa čl. 36 ods. 1 listiny, pozn.) spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku

Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prerokovanie veci (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36). Právo na spravodlivé prerokovanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08). Ústavný súd napokon poznamenáva, že medzi právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie

ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia okrem iného uviedol:

„Súd pokladá postup odporcu za súladný so zákonom o DPH platným do 31. 12. 2013, neumožňujúci mu konať inak ako konal. Podľa názoru súdu bolo povinnosťou odporcu po tom, čo dostal oznámenie navrhovateľa, že sa stal platiteľom DPH (ako právny nástupca zaniknutej spoločnosti – platiteľa dane), skúmať (novovzniknutú spoločnosť – navrhovateľa), či sa jedná o zdaniteľnú osobu. Za týmto účelom uskutočnil šetrenie, ktorého výsledkom bolo logické zistenie, že navrhovateľ nespĺňa zákonné atribúty zdaniteľnej osoby, čo navrhovateľovi oznámil.

Z podaných daňových priznaní pre DPH spoločnosti ERES CORP s. r. o. za mesiace máj a jún 2013 ako aj obsahu notárskej zápisnice o rozdelení tejto spoločnosti bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že právny predchodca navrhovateľa, zaniknutý bez likvidácie a súčasne rozdelený na 12 novovzniknutých spoločností, nevykonával žiadnu ekonomickú činnosť na pokračujúcej báze, z ktorej by dosahoval akýkoľvek minimálny príjem, nezamestnával žiadnych zamestnancov, nemal žiadny hnutelný alebo nehnuteľný majetok, ktorý by previedol na novovytvorené spoločnosti (vrátane navrhovateľa). Potom je dôvodné sa domnievať, že rozdelenie pôvodnej spoločnosti bolo iba formálne a udialo sa výlučne len za účelom získania u nástupníckych spoločnosti a teda aj u navrhovateľa, postavenia platiteľa DPH bez toho, aby sa tieto novovzniknuté spoločnosti museli podrobiť novému (treba povedať, že pomerne náročnému) procesu registrácie pre platiteľa DPH.

Pre úplnosť súd dodáva, že ust. § 4 ods. 6 zákona o DPH je potrebné vykladať tak, že platiteľom DPH po zaniknutej právnickej osobe, ktorá bola platiteľom DPH, sa stáva iba taký právny nástupca, ktorý zároveň splňa podmienku, že je zdaniteľnou osobou (ktorú definuje § 3 ods. 1 zákona o DPH)..

Súd neregistrovanie navrhovateľa za platiteľa DPH, nevydanie mu osvedčenia o registrácii pre daň a nepridelenie identifikačného čísla odporcom, nepovažuje za nečinnosť odporcu, nakoľko tento sa oznámením podaným navrhovateľom zaoberal (aj keď nedodrжал 7 dňovú zákonnú lehotu, ktorá však stanovuje len pozitívnu povinnosť –

registrovať platiteľa). Odporca totiž dňa 03. 09. 2013 vydal omámenie o nevydaní osvedčenia navrhovateľovi, ktoré mu riadne doručil. Toto oznámenie obsahuje dôvody postupu odporcu v danom prípade a súd pokladá predmetné oznámenie za rozhodnutie podliehajúce súdnemu prieskumu podľa piatej časti O. S. P. a navrhovateľ mohol využiť svoje právo obrátiť sa na správny súd so žalobou o súdny prieskum zákonnosti tohto rozhodnutia (oznámenia) odporcu... Keďže odporcu vydal rozhodnutie podľa právnej úpravy účinnej do 31. 12. 2013 vo forme oznámenia, toto oznámenie nemuselo mať náležitosti rozhodnutia ustanovené v § 63 daňového poriadku...

Vzhľadom, na vyššie uvedené skutočnosti súd návrh zamietol, nakoľko odporca nebol nečinný vo veci registrácie navrhovateľa za platiteľa DPH, v tejto veci naopak konal, a preto bol návrh nedôvodný.“

Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Krajský súd primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľkou vznesené tvrdenia, na prerokúvaný prípad aplikoval relevantné hmotnoprávne a procesnoprávne ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov a svoje rozhodnutie o zamietnutí návrhu sťažovateľky presvedčivo a náležite odôvodnil. Možno teda uzavrieť, že krajský súd zodpovedal všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorej sa sťažovateľka svojím návrhom domáhala.

V súvislosti s argumentáciou sťažovateľky považuje ústavný súd za potrebné pripomenúť, že podstatu a účel konania proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa štvrtej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku možno vyvodiť už z prvej vety ustanovenia § 250t ods. 1 OSP, pričom táto spočíva v možnosti účastníkov konania pred orgánom verejnej moci domáhať sa prostredníctvom žaloby odstránenia nečinnosti orgánu verejnej správy, ktorý vo veci nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným

príslušným právnym predpisom; odstránením nečinnosti orgánu verejnej správy sa vytvoria predpoklady aj na odstránenie právnej neistoty účastníkov tohto konania. Úloha všeobecného súdu v takomto konaní spočíva v povinnosti preskúmať na základe žaloby, či je dotknutý orgán verejnej správy v napadnutom konaní skutočne nečinný, resp. či nekoná bez vážneho, t. j. právne relevantného a akceptovateľného dôvodu, a na tomto základe rozhodnúť buď tak, že dotknutému orgánu verejnej správy uznesením uloží, aby v primeranej lehote vo veci rozhodol, alebo ak dospeje k záveru, že žaloba je nedôvodná alebo neprípustná, žalobu uznesením zamietne (IV. ÚS 389/2011).

K tomu Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozsudku sp. zn. 2 Sžo 23/2012 z 30. januára 2013 judikoval: *«Z hľadiska ustálenej praxe súdov rozhodujúcich v rámci správneho súdnictva nie je dôležité a rozhodujúce, ako je príslušný akt správneho orgánu z hľadiska jeho formy označený, ale podstatnou skutočnosťou je to, či správny orgán individuálnym správnym aktom autoritatívnym a právnej moci schopným spôsobom zasiahol do právnej sféry fyzickej alebo právnickej osoby. Vždy je rozhodujúci vecný obsah aktu a v žiadnom prípade nie je rozhodujúce jeho formálne označenie. Pokiaľ je príslušný akt správneho orgánu označený či už „oznámenie“, alebo „upozornenie“, alebo „opatrenie“, príp. je označený iným spôsobom, nie je takáto skutočnosť rozhodujúca pre otázku posúdenia prípustnosti súdneho prieskumu, ale rozhodujúcou skutočnosťou je to, či správny orgán svojím aktom autoritatívnym a právnej moci schopným spôsobom zasiahol do právnej sféry fyzickej alebo právnickej osoby.»*

V súvislosti so sťažovateľkou deklarovaným prejavom nespokojnosti s napadnutým uznesením krajského súdu ústavný súd taktiež pripomína, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne aj podľa čl. 36 ods. 1 listiny) nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že námietky sťažovateľky neindikujú také pochybenie zo strany krajského súdu, ktoré by mu po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie umožnilo dospieť k záveru, že napadnutým rozhodnutím krajského súdu mohlo dôjsť k porušeniu práv sťažovateľky na spravodlivý súdny proces zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru a v spojení s nimi ani ďalších práv vyplývajúcich z čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny, ako ani všeobecných princípov vyplývajúcich z čl. 12 ods. 1 ústavy a čl. 1 listiny. Vzhľadom na tieto skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľky ako celok odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. marca 2015